22/05/2025

Патријарх Порфирије: Љубав је почетак и крај нашег постојања. Она даје смисао свему ономе што јесмо.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је началствовао 22. маја 2025. године, на празник Преноса моштију Светог оца Николаја Мирликијског Чудотворца, светом Литургијом у Николајевској цркви у Земуну. Том приликом, патријарх Порфирије је беседио:

Христос васкрсе! Ваистину васкрсе Господ наш и ваистину и ми смо не само радосни због тога него смо испуњени сваким смислом, сваком лепотом, сваким добром, сваком врлином. И због тога знамо и свој пут, знамо и принципе и правила живота по којима бирамо слободно да живимо и који нас не само воде у Царство Божје, ка спасењу, него већ овде и сада осмишљавају све оно што су околности нашег живота и споља и изнутра. И то је тако због тога што није могуће човеку да не живи по неким правилима, по неким принципима.

Дакле, свако слободно бира и опредељује се по којим ће правилима устројавати свој живот, уређивати своју свакодневницу, гледати на себе, употребљавати оно што су му дарови Божји, по којим правилима ће

успостављати односе са онима који су његови ближњи, са најближим члановима своје породице, али бира и правила и начине по којима ће изграђивати односе са другим људима, па чак и са онима који су веома различити од њега, па у крајњој линији и са онима који му не мисле добро и који се боре против њега. Свако гради принципе, правила и начела свог живота. Та правила јесу израз онога у шта човек верује. Онако како верује, тако и устројава свој живот. Најпре из вере извиру принципи, а онда живот који је покушај да се ти принципи ставе у погон, да постану свакодневница.

Ми знамо да човек може веровати у било шта, а самим тим може устројавати свој живот на разне начине. Постоје многи којима је правило живота: чиним оно што хоћу, а да пре тога не размишљају о томе какво је њихово биће, да ли је очишћено, какво је њихово срце, да ли је испуњено љубављу или мржњом, добром или злом. Јер линија која раздваја добро и зло, истину и лаж, правду од неправде пролази кроз срце свакога човека. Постоје, дакле, разни начини живота и зато имамо различите културе, цивилизације, идеологије, политике, философије… Али ми знамо, зато што бирамо јасно свој пут, да не постоји ниједна сотириологија, како то кажемо, или не постоји ниједан систем који спасава човека уколико тај систем није систем који Бог успоставља, уколико тај систем, да одмах јасно кажем, није систем који извире из речи Божје, из Јеванђеља Божјег. И зато не од јуче, него одавно, ми смо се, православни Срби, определили за тај систем, систем који Бог успоставља, принципе које Бог успоставља. За њих смо се определили.

Правила по којима треба да живимо, за њих смо се определили, њих смо изабрали, иако знамо да није нимало једноставно и лако живети по правилима речи Божје, иако знамо да није нимало једноставно у сваком времену, а посебно у нашем, јер тај систем, тај позив речи Божје подразумева Крст, подразумева одрицање од себе, подразумева жртву. Зашто? Једноставно због тога што подразумева љубав. И љубав с једне стране јесте жртва, Крст и одрицање, али с друге стране, што је важније од свега, то је почетак и крај нашега постојања – смисао. Она нам даје смисао свему ономе што јесмо. Без љубави ми смо бесловесна бића. Без љубави ми смо испуњени злом и мржњом, а нема већег отрова, нема већег промашаја, нема веће муке ни за кога, ни за једног човека, од таквога избора – од тога да је неко испуњен лажју, мржњом, злом, егоизмом. То разбија, то разара, то уноси крајњи немир у сваку душу. То ствара схизофренију, то у крајњој линији води потпуном очају, празнини, незадовољству. А љубав, с друге стране, да, јесте жртва и јесте давање и даривање себе, у том смислу жртва, али јесте и уподобљавање истовремено себе Јеванђељу Христовом, речи Његовој, самоме

Христу. То јесте пут који нас води у могућност да делимо са Христом све оно што је Његово, да то постане наше, јер то и значе речи апостола Павла: Не живим више ја, него Христос у мени. Када дарујући најмању ствар од себе некоме до кога нам је стало и где се подразумева чак да ћемо дати, чинимо то слободно, истога тренутка смо испуњени лепотом и радошћу што смо могли да поделимо оно што је наше са неким ко је наш.

Дакле, Господ јасно поставља границе лепоте, радости, истине, мира и позива нас у то. И да, иако нам се чини да је то бреме тешко, сам Господ каже да је његово бреме и његов јарам лак. Уколико се слободно определимо за Њега, онда Он са нама и уместо нас чини све што не можемо. Онда Га ми обавезујемо, онда је, и опростиће нам на томе Господ који је љубав што тако кажем, Он дужан да допуни све наше немоћи, слабости, недостатке. Дакле, љубав је оно на шта нас Господ позива и зато и даје заповест о љубави до мере да каже: Љубите и непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне. Апостол Павле, објашњавајући или продужујући ове речи самог Господа, каже: Када вас псују благосиљајте, када вас гоне трпите, када хуле на вас молите се. Господ нам једном речју каже да ће нам тако бити али и: Радујте се и веселите се када вам све то чине Мене ради, јер не чине они то вама и због вас, него то чине Мене ради; јер су изабрали други и другачији начин живота, друга правила, друге принципе. Али ми имамо свете људе, светитеље Божје, имамо такве као што је Свети Николај кога данас славимо, који јасно показује да Господ мери срце да ли је чисто или није. Не колико имаш, колико си стекао, не колико си вешт, не колико знаш, колико такозване памети имаш. Свега то имамо у изобиљу и многи имају много више него што ико од нас може да замисли.

Међутим, ево, светитељи Божји нам сведоче, баш такви какав је био Свети Николај, да то може бити добро и благословено, али да само по себи и примарно не значи ништа уколико немаш истинску употребу своје слободе, уколико своју слободу ниси употребио на истинско и право опредељење, уколико немаш истинску, праву и чисту веру из које може да се створи истински и прави живот, кроз коју препознајеш и чујеш реч Христову, која, ево и данас у Блаженствима која смо чули, јасно говори да је благо онима који су сиромашни, јер је њихово Царство небеско. И сада би нам требало много тога да објаснимо шта ово значи да не бисмо схватили буквално речи, али нећу ићи даље, само ћу ово рећи: сиромашан значи разумети да независно од тога колико имаш, твоја вредност, твоје достојанство, то да ли си врлински човек, твоје спасење у крајњој линији не зависи од тога, него је

свакоме дато онилико колико му треба да би вером, својом слободом, молитвом и љубављу, кроз то што има и што јесте, могао да потврди љубав према Богу и љубав према ближњима. У сваком случају, у свакој реченици, у свакој речи којима Господ говори када смо блажени, када нам објашњава да смо блажени, Он подразумева Крст, али и Васкрсење.

Зато, браћо и сестре, радујмо се и веселимо се и када нас омрзну, и када нас одбаце, и када нас срамоте, и када нас разгласе као зле. Али радујмо се и када је дивно, и када је лепо, и када смо успешни, и када нам иде од руке. Радујмо се у сваком тренутку, без обзира на то шта нам се налази на путу ако је то имена Христовог ради. Ако је богатство али имена Христова ради, ако је и сиромаштво али имена Христова ради, једнако је благословено и једнак је то терет и Крст сваком понаособ независно од тога да ли је први или други.

Молитвама Светог Николаја Мирликијског, који је показао да свој живот треба дати за веру своју и употребити га у складу са вером, јер вером дарујући себе Божје, за у векове

Α Ω

spc.rs